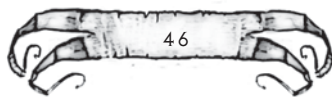

Krále," řekl jsem překvapeně.
„Přesně tak.“ Walsingham se na mě znovu zahleděl. „Jsi nový oblíbený poddaný Jeho Veličenstva. Minulé léto jsi zmařil plán na jeho zavraždění a na podzim v Oxfordu podruhé. Během moru jsi odhalil tlupu ničemů. Jsi sice neurozeného původu, ale jel jsi královým jménem do Paříže a teď bydlíš tady ve Whitehallu. A i když není všeobecně známo, že jsi můj učeň, pár lidí se to přece jen dozvědělo. Úplně všichni o tobě mluví.“

To mě vyděsilo málem ještě víc, než když mě uvrhli do žaláře. V poslední době jsem si všiml, že se se mnou různí významní lidé v paláci snažili zapříst rozhovor. Předpokládal jsem, že se ke mně jenom chovají mile.

Mistr Benedikt politiku nesnášel, a tak se mnou podobné věci nikdy neprobíral. Ani po době strávené na dvoře Ludvíka XIV. v Paříži jsem o nich zjevně neměl páru.

„Takže už víme, že by tě král omilostnil,“ pokračoval velitel špionů. „Co by se stalo pak?“

Už jsem mu rozuměl. „Byla by to pro něj ostuda.“

„Mírně řečeno. Jeho nový oblíbenec vrah? Který nezabil jen zločince, ale i nevinného cukráře? Byla by to blamáž.“

Pod Walsinghamovým vedením se mi rozjasňovalo čím dál víc. Další dílky skládačky zapadly na svá místa. „Ale ani to nebyl Havranův úmysl, že ne? Zahanbit krále.“

„Ne. Podobně jako v případě tvého utrpení si to jistě mohl vychutnat, ale jeho skutečný cíl to nebyl. Co jím bylo?“

„Kdyby mě odsoudili,“ řekl jsem, „i po udělení milosti by se ode mě král musel distancovat. Nemohl bych dál bydlet v paláci. Nemohl bych ho žádat o pomoc. Nejspíš bych už ani nemohl spolupracovat s vámi. Byl bych odříznutý.“

Zadíval jsem se na velitele špionů. „To byl Havranův cíl,“ řekl jsem. „Právě to mi slíbil v tom prvním dopise v Paříži.“

Znal jsem jeho slova z paměti. *Udělám ti to, co jsem měl dávno udělat tvému mistrovi, napsal mi Havran. Zařídím, abys trpěl. Zařídím to tak, že ti budu brát jednu po druhé věci, které miluješ, dokud nezůstaneme jen ty a já. A pak, až obnažím tvůj život na dřevě, pochopíš.*

„Tohle je finále,“ řekl jsem s hrůzou. „Konečně se dostává k závěru. Připraví mě o všechno, na čem mi záleží, a pak mě zabije.“

„Pokusí se o to,“ potvrdil Walsingham. „Ale jak jsi viděl, není neporazitelný. Tenhle jeho plán jsme zastavili. A současně jsme odhalili, že se dopustil chyby.“

Opravdu? „Jaké chyby?“

Velitel špionů zvedl ruku. Na prstu se mu houpal králův náhrdelník. „Téhle.“

